

Drive My Car

Kafuku had al veel vrouwelijke chauffeurs meegemaakt, en wat hem betreft kon je vrouwen achter het stuur grofweg indelen in twee types: ze reden net iets te wild, of net iets te voorzichtig. En van dat laatste type waren er veel meer dan van het eerste – iets waar wij waarschijnlijk dankbaar voor mogen zijn. In het algemeen rijden vrouwelijke chauffeurs oplettender dan mannelijke, en ook voorzichtiger. Natuurlijk is het onzin om je over een oplettende, voorzichtige chauffeur te beklagen. Toch kan het voorkomen dat zo'n rijstijl andere weggebruikers irriteert.

Aan de andere kant hebben vrouwelijke chauffeurs van het wilde type meestal een hoge dunk van hun eigen rijvaardigheid. In veel gevallen kijken ze op hun voorzichtige zusters neer en zijn ze er trots op dat zij niet zo zijn. Maar terwijl ze driest van de ene rijstrook naar de andere flitsen, lijken ze niet in de gaten te hebben dat andere automobilisten zuchtend, en soms verwensingen uitend, stevig op de rem trappen.

Natuurlijk heb je er ook die tot geen van beide types behoren – vrouwen die niet te voorzichtig of te wild rijden, maar heel normaal. Daaronder zijn er zelfs bijzonder goede chauffeurs. Maar ook van zulke voelde Kafuku toch altijd een soort spanning uitgaan. Hij kon niet precies zeggen waarom, maar zodra hij naast de bestuurder ging zitten, werd hij zich bewust van een geladen sfeer, en dan kon hij zich niet meer ontspannen. Dan kreeg hij een droge keel, of hij begon een kletspraatje om de stilte te vullen.

Onder mannen heb je natuurlijk ook goede en minder goede chauffeurs, maar hun manier van rijden bezorgde hem die spanning meestal niet. Niet dat mannen meer ontspannen zijn dan vrouwen. In feite zijn ze ongetwijfeld net zo gespannen. Het lijkt er echter op dat zij in staat zijn om – waarschijnlijk onbewust – hun spanning op natuurlijke wijze van zichzelf gescheiden te houden. Ze zijn in staat om hun aandacht bij het rijden te houden en tegelijkertijd een normale conversatie te voeren en andere dingen te doen. Zo van: dit is dit, en dat is dat. Waar dat verschil vandaan kwam, wist Kafuku niet.

In het dagelijks leven dacht Kafuku zelden in onderscheid tussen mannen en vrouwen. Hij voelde bijna nooit een verschil in de capaciteiten van beide geslachten. Door de aard van zijn werk had hij bijna evenveel met mannen te maken als met vrouwen, en als hij met vrouwen werkte, voelde hij

zich zelfs meer op zijn gemak. In het algemeen hadden vrouwen meer oog voor details en konden ze ook beter luisteren. Maar als het op chauffeurs aankwam, was hij er zich, als hij naast een vrouwelijke chauffeur instapte, altijd van bewust dat degene naast hem achter het stuur een vrouw was. Hij had dit echter nooit tegen iemand gezegd. Het leek hem geen gepast onderwerp om er tegen anderen over te beginnen.

Hij had Ōba, de eigenaar van de garage, verteld dat hij op zoek was naar een privéchauffeur, en toen die hem een jonge vrouw aanbeval, keek Kafuku dan ook niet erg blij. Toen Ōba zijn gezicht zag, moest hij even glimlachen, alsof hij wilde zeggen: Ja ja, ik weet wat je denkt.

‘Maar dit meisje weet echt hoe ze met een auto om moet gaan, meneer Kafuku. Dat verzeker ik u. Als u nu eens vrijblijvend met haar kennismaakt? Wat zegt u ervan?’

‘Nee, laat maar,’ zei Kafuku. ‘Als ze zo goed is als je zegt...’ Hij wilde zijn chauffeur liever gisteren dan vandaag, en Ōba was iemand van wie hij op aankon. Ze kenden elkaar al vijftien jaar. Ōba had haar als een staalborstel en een gezicht als een boze bosgeest, maar in alles wat hij over auto’s zei kon je hem blindelings volgen.

‘Ik wil voor de zekerheid nog even naar de uitlijning kijken, en als daar geen problemen mee zijn, kunt u hem over-

morgen om twee uur in perfecte conditie afhalen. Zal ik haar dan vragen om ook hier te zijn, zodat u een proefritje door de buurt kunt maken? En als ze u niet bevalt, dan zegt u dat gewoon. Mij beledigt u daar niet mee.'

'Hoe oud is ze?'

'Halverwege de twintig, denk ik. Ik heb het haar nooit gevraagd,' zei Ōba. Er verscheen een lichte frons op zijn gezicht. 'Zoals ik al zei: op haar rijden valt absoluut niets aan te merken, alleen...'

'Alleen wat?'

'Alleen... Hoe zal ik het zeggen? Ze heeft zo haar eigenaardigheden.'

'Wat voor?'

'Ze is erg stug, ze zegt niet veel, en ze rookt als een schoorsteen,' zei Ōba. 'U snapt het wel als u haar ontmoet, maar we hebben het niet over het slag zoet meisje. Een lachje kan er nauwelijks af, en om het maar bot te zeggen: ze is bepaald geen schoonheid.'

'Dat geeft niet. Als ze al te mooi zou zijn, zou ik me maar slecht op mijn gemak voelen, en bovendien krijg je dan alleen maar roddels.'

'Nou, dan is ze misschien precies goed.'

'Zolang ze maar kan autorijden.'

'Dat kan ze zeker. En ik bedoel niet "voor een vrouw" of zo. Ze is gewoon goed.'

‘Wat voor werk doet ze nu?’

‘Tja, dat weet ik eigenlijk niet. Caissière in een supermarkt, of chauffeur bij een pakketdienst. Ik geloof dat ze de kost verdient met dat soort parttimebaantjes – werk waar je mee stopt zodra zich iets beters aandient. Ik heb haar leren kennen via een kennis, die haar aanraadde om eens bij ons te gaan praten, maar de zaken lopen niet zo goed dat wij een vaste kracht aan kunnen nemen. Af en toe bel ik haar op als we iemand nodig hebben. Maar van haar kun je op aan – daar ben ik van overtuigd. En ze drinkt niet. Geen druppel.’

Zodra het onderwerp ‘drank’ aan de orde kwam, betrok Kafuku’s gezicht. De vingers van zijn rechterhand bewogen zich als vanzelf naar zijn lippen.

‘Overmorgen om twee uur. We zullen zien,’ zei hij. Stug, zwijgzaam, onaantrekkelijk – zijn interesse was gewekt.

Twee dagen later om twee uur ’s middags stond de gele Saab 900 cabriolet klaar. De rechtervoorkant was perfect uitgedekt en het lakwerk was zo keurig uitgevoerd dat er vrijwel niets van te zien was. De motor was geïnspecteerd, de versnellingen waren opnieuw afgesteld, en de remschijven en ruitenwissers waren vervangen. De auto was gewassen, de wioldoppen waren gepoetst, en in de was gezet blonk hij als een spiegel. Zoals altijd was Ōba’s werk onbe-

rispelijk. Kafuku reed al twaalf jaar in deze Saab en had er meer dan honderdduizend kilometer in afgelegd. De stoffen kap begon tekenen van slijtage te vertonen, dus als het regende moest hij opletten dat hij geen lekkage had. Maar hij had nog geen plannen voor een nieuwe auto. Tot nu toe had hij met deze auto nooit serieuze problemen gehad, en bovenal, hij was eraan gehecht. Hij hield ervan om ermee te gaan toeren, met de kap omlaag – winter of zomer, dat maakte niet uit. 's Winters zat hij achter het stuur met een dikke jas aan en een warme sjaal om, en 's zomers met een pet en een donkere zonnebril op. Hij genoot ervan om alsmaar schakelend door de straten van de hoofdstad te rijden, of wachtend tot het licht weer op groen sprong naar de lucht te staren. Dan keek hij naar de voortdrijvende wolken of naar de vogels die waren neergestreken op de elektriciteitsdraden. Dat was een onmisbaar deel van zijn levensstijl geworden.

Kafuku liep langzaam een rondje om zijn Saab en inspecteerde een dingetje hier en een dingetje daar – net als een eigenaar die vlak voor een belangrijke wedstrijd de conditie van zijn paard bestudeert.

Toen hij deze auto nieuw kocht, leefde zijn vrouw nog. De gele kleur had zij uitgekozen. De eerste jaren hadden ze er samen veel ritjes mee gemaakt. Omdat zijn vrouw zelf niet reed, was de rol van chauffeur steeds voor hem geweest. Ze

hadden er ook een paar lange tochten mee gemaakt, naar Izu, en Hakone, en Nasu. Maar de bijna tien jaar daarna had hij er vrijwel uitsluitend alleen in gereden. Na de dood van zijn vrouw had hij een aantal vriendinnen gehad, maar om de een of andere reden was het nooit voorgekomen dat hij hen in de auto had laten stappen. Ook was hij er nooit meer de stad mee uit geweest, behalve voor zijn werk.

‘Je kunt hier en daar zien dat hij een dagje ouder wordt, maar hij kan nog jaren mee,’ zei Ōba. Hij streek liefdevol met zijn hand over het dashboard, alsof hij een grote hond over zijn kop aaide. ‘Dit is een auto waar je van op aankunt. Die Zweden wisten destijds verdomd goed hoe ze een auto in elkaar moesten zetten. U moet wel de elektrische bedrading in de gaten houden, maar mechanisch is er niets mee aan de hand. Maar hij is natuurlijk altijd keurig onderhouden.’

Kafuku ondertekende de nodige formulieren, en terwijl Ōba uitlegde wat hij allemaal in rekening had gebracht, verscheen de jonge vrouw in kwestie. Ze was ongeveer een meter vijfenzestig lang en niet dik, maar wel stevig gebouwd met brede schouders. Rechtsachter in haar nek had ze een paarse moedervlek, ter grootte van een flinke olijf, maar het stoorde haar blijkbaar niet dat iedereen die kon zien. Haar dikke, diepzwarte haar had ze bijeengebonden op haar achterhoofd, zodat ze er geen last van had. Je kon haar met de

beste wil van de wereld geen schoonheid noemen, en zoals Ōba al had gezegd oogde ze bijzonder stug. Op haar wangen waren sporen van puistjes te zien. Haar ogen waren groot en helder maar stonden enigszins wantrouwend, en omdat ze zo groot waren, was de kleur des te donkerder. Haar oren waren groot en breed en leken op de ontvangstapparatuur voor alarmsignalen in afgelegen streken zonder tv. Ze droeg een mannencolbert met visgraatdessin dat iets te warm was voor mei, een bruine katoenen broek, en zwarte All Stars. Onder haar colbert droeg ze een wit longsleeve t-shirt. Ze had vrij grote borsten.

Ōba stelde Kafuku aan haar voor. Ze heette Watari – Misaki Watari.

“Misaki” schrijf je niet in karakters, maar in hiragana. Als het moet, kan ik wel voor een cv zorgen,’ zei ze op een toon die, als je dat wilde, als uitdagend kon worden uitgelegd.

Kafuku schudde zijn hoofd.

‘Een cv heb ik op dit moment niet nodig. Je kunt toch met een pook overweg?’

‘Ik hou van poken,’ zei ze kil, op de toon van een fanatieke vegetariër die wordt gevraagd of hij sla eet.

‘Het is een oude auto, dus hij heeft geen navigatiesysteem.’

‘Dat heb ik niet nodig. Ik heb een tijdje voor een pakketdienst gewerkt, dus ik ken de weg in Tokyo heel goed.’

‘Goed, zullen we dan maar een proefritje hier in de buurt maken? Het is mooi weer, dus we kunnen de kap wel neerlaten.’

‘Waar wilt u heen?’

Kafuku dacht even na. Ze waren nu vlak bij de Shinohashi-kruising.

‘Rij naar de Tengenji-kruising, sla daar rechts af en parkeer onder de Meidi-Ya-supermarkt. Ik wil daar even boodschappen doen. Daarna gaan we heuvelop tot aan het Arisugawa-park, voor de Franse ambassade langs weer naar de Meiji-boulevard, en zo terug hierheen.’

‘Oké,’ zei ze. Ze vroeg niets ter bevestiging van de route. Ze pakte het sleuteltje aan van Ōba en stelde vlug haar stoel en de spiegels bij, maar verder leek ze al te weten waar alle knopjes zaten en waar ze voor dienden. Ze trapte de koppeling in en haalde de pook een keer door alle versnelingen om ze uit te proberen. Toen pakte ze een groene Ray-Ban-zonnebril uit het zakje van haar colbert, zette die op en knikte Kafuku kort even toe: ze was klaar om weg te rijden.

‘Een cassettedeck,’ zei ze toen ze naar de autoradio keek. Het klonk alsof ze het tegen zichzelf had.

‘Ik hou van cassettebandjes,’ zei Kafuku. ‘Ik vind ze handiger dan cd’s. Ik kan er mijn teksten mee instuderen.’

‘Ik heb in tijden niet zo’n ding gezien.’

‘Toen ik mijn rijbewijs nog maar net had, waren het nog achtsporencassettes,’ zei Kafuku.

Misaki zei niets, maar afgaande op haar gezichtsuitdrukking wist ze waarschijnlijk niet wat een achtsporencassette was.

Zoals Ōba had gezegd was ze een uitmuntend chauffeur. Haar rijden was altijd soepel en had niets schokkerigs of wilds. Het was druk op de weg, en ze moesten vaak wachten voor rood licht, maar ze lette erop dat het toerental van de motor zo constant mogelijk bleef. Als Kafuku keek, wist hij wanneer ze schakelde, maar als hij zijn ogen dichtdeed, voelde hij het nauwelijks. Alleen als hij goed luisterde, kon hij aan een lichte verandering in het geluid van de motor horen dat er in een andere versnelling werd gereden. Ook de manier waarop ze op gas- en rempedaal drukte was zacht en bedachtzaam. Maar wat hij nog het meest op prijs stelde was dat deze jonge vrouw van begin tot eind ontspannen reed. Ze leek zelfs gespannener als ze niet reed. Nu stond haar gezicht minder stug, en ze keek ook iets vriendelijker uit haar ogen. Alleen haar zwijgzaamheid was niet veranderd. Tenzij hij haar iets vroeg, deed ze geen mond open.

Dat vond Kafuku echter geen probleem. Hijzelf was ook geen held in het praten over koetjes en kalfjes. Hij had geen hekel aan een goed gesprek met iemand die hij kende, maar